

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **S. A.**
státní příslušník x
bytem x
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2021, č. j. CPR-3601-3/ČJ-2021-930310-V240, o správním vyhoštění žalobce,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 12. 2020, č. j. KRPS-258376-23/ČJ-2020-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím uložil správní orgán I. stupně žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

cizinců na 2 roky od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Dobu k vycestování stanovil podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobce nerozporuje, že na území České republiky pobýval neoprávněně a nebrojí proti výroku o správním vyhoštění. Namítá však, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné – a je-li přezkoumatelné, pak je nezákonné – pokud jde o stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též jen „doba vyhoštění“). Tu správní orgán I. stupně stanovil na 2 roky. Žalobce přitom v odvolání namítal, že je příliš dlouhá, ačkoli se správním orgánem I. stupně spolupracoval, protiprávnost svého jednání nepopíral a naopak svou výpovědí významně přispěl ke zjištění skutkového stavu. Ačkoli žalobcův neoprávněný pobyt na území České republiky trval delší dobu, jedná se o první podobné jednání. Žalobce projevil sebereflexi a vůli dobrovolně vycestovat a protiprávní stav tak odstranit. S ohledem na to má žalobce za to, že byla doba vyhoštění stanovena nepřiměřeně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a že by stačilo, pokud by byla stanovena v poloviční výši, tj. v délce 1 roku.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně uvádí, že žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové je už jednou vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž odkazuje. Navrhuje zamítnutí žaloby.
4. Žalobce v replice opakuje, že je přesvědčen o tom, že s ohledem na individuální okolnosti dané věci by stačilo mírnější opatření v podobě kratší doby vyhoštění.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 17. 10. 2020 na dálnici D8 kontrolován silniční policejní hlídkou, která zjistila, že nemá v pasu vyznačené platné vízum. Lustrací v policejních databázích se zjistilo, že žalobce měl lotyšské vízum typu C platné na 90 dnů, jehož platnost skončila dne 21. 11. 2019. Správní orgán I. stupně proto s žalobcem téhož dne zahájil řízení o správním vyhoštění, během něhož jej rovněž téhož dne vyslechl, o čemž byl sepsán protokol. Žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 14. 10. 2019 za účelem práce a od té doby bydlí v různých pronajatých bytech a brigádně pracuje na stavbách. Měl v úmyslu setrvat přibližně dva roky. Je si vědom toho, že zde pobýval nelegálně a že mu hrozí vyhoštění. Chce vycestovat zpět do Uzbekistánu, kde žije celá jeho rodina. Pokud by v budoucnu opět cestoval do České republiky, tak již pouze legálně. Ve vycestování mu nic nebrání, po návratu mu nic nehrozí a v České republice nemá žádné vazby.
6. Dne 30. 12. 2020 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. Mimo jiné (soud rekapituluje jen tu část odůvodnění, jež má vztah k uplatněným žalobním bodům) v něm uvedl, že dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil na 2 roky, jelikož zohlednil závažnost žalobcova protiprávního jednání, a přihlédl k celkové délce jeho pobytu a k míře zavinění. Žalobce věděl, že se svým pobytem dopouští protiprávního jednání, a přesto tento protiprávní stav udržoval. K jeho odhalení došlo až ze strany policie. Na druhou stranu přihlédl správní orgán I. stupně k tomu, že jde o první takové porušení právních předpisů ze strany žalobce. Dobu vyhoštění bylo v uvedeném případě možno stanovit až na 5 let, byla tedy stanovena blíže spodní hranici zákonného rozmezí. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání uvedl, že stanovenou dobu vyhoštění pokládá za nepřiměřeně tvrdý postih, který je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce pochází z chudé země a jeho nelegální pobyt byl motivován

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

tíživou osobní situací a potřebou uživit rodinu, nikoli neúctou k českému právnímu řádu. Výrazem jeho respektu k němu je i bezvýhradná spolupráce s policií v průběhu správního řízení. Jde o první takový prohřešek žalobce, a proto by podle jeho přesvědčení postačilo stanovení doby vyhoštění v délce 1 roku.

7. Dne 20. 4. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jímž odvolání zamítla. Poukázala na to, že správní vyhoštění není sankcí, nýbrž zákonem předvídanou reakcí na naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (tedy na samotný nelegální pobyt), a tudíž pro věc není relevantní otázka zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80). V řízení se nezjistilo, že by vyhoštění v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Z lotyšského víza, jímž žalobce disponoval, vyplývá, že k pobytu na území České republiky byl oprávněn jen do vypršení jeho platnosti a k výkonu práce zde nebyl oprávněn nikdy (pracovat mohl pouze v Lotyšsku, a to ještě pouze pro konkrétního zaměstnavatele). Toho si žalobce musel být vědom, resp. bylo jeho povinností si to zjistit. Jestliže se vydal za prací do zahraničí, aby uživil svou rodinu, pak bylo v jeho zájmu postupovat v souladu s právními předpisy. Namísto toho však zneužil své lotyšské pobytové a pracovní povolení k dlouhodobému nelegálnímu pobytu a výkonu práce v České republice, což měl zjevně v úmyslu už při podání žádosti o vízum. To nelze omluvit tíživými ekonomickými poměry v Uzbekistánu. Je jen důsledkem žalobcova vlastního protiprávního jednání, že mu nyní po určitou dobu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Správní orgán I. stupně zdůvodnil, proč stanovil dobu vyhoštění právě na dva roky a jaké skutečnosti přitom vzal do úvahy. Žalobce zde neoprávněně pobýval jeden rok (tj. několikanásobek předchozí povolené délky pobytu) a byl si toho vědom, ovšem situaci nijak neřešil a jeho nelegální pobyt odhalila až policie. V řízení žalobce uvedl, že pokud by odhalen nebyl, setrval by zde celkem přibližně dva roky, jeho nelegální pobyt měl tedy být ještě výrazně delší. Ani projednání věci před policejním orgánem, ani žalobcem projevená vůle vycestovat dobrovolně nemohou toto jednání napravit a nejsou důvodem pro snížení stanovené délky správního vyhoštění. Žalovaná tak pokládá dvouleté správní vyhoštění za adekvátní ve vztahu k individuálním okolnostem a odpovídající obvyklé rozhodovací praxi v podobných případech.
8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili.
9. Žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože se žalovaná nevypořádala s odvolací námitkou týkající se délky doby vyhoštění. Soud nicméně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné nepokládá a naopak konstatuje, že žalovaná tuto námitku podrobně vypořádala. V odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula důvody, které vedly správní orgán I. stupně ke stanovení dvouleté doby vyhoštění, ztotožnila se s nimi a doplnila je o vlastní argumentaci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dvouletou dobu vyhoštění pokládá žalovaná za spíše mírnější

opatření, a to s ohledem na zákonné rozmezí, jež v daném případě umožňuje stanovit dobu vyhoštění až na 5 let. Za rozhodující pokládala, že žalobce několikanásobně překročil povolenou dobu pobytu (namísto povolených 90 dnů pobýval na území členských států Evropské unie ještě zhruba rok), pracoval na území České republiky bez příslušného povolení, jeho nelegální pobyt ukončila až policie a v řízení žalobce otevřeně deklaroval, že kdyby se tak nestalo, pobýval a pracoval by zde celkem asi dva roky. Naopak žalovaná pro stanovení délky doby vyhoštění nepokládala za klíčové, že byl žalobce motivován potřebou uživit rodinu, protože v případě nelegálního pobytu nehraje otázka zavinění roli. Za důvod pro zkrácení doby vyhoštění nepokládala ani to, že žalobce v průběhu správního řízení spolupracoval s policií a že deklaroval vůli dobrovolně vycestovat, neboť to, že se dopustil nelegálního pobytu, tím už nelze napravit. Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.

10. Dále žalobce namítá, že doba vyhoštění v délce dvou let je příliš dlouhá, a to s ohledem na individuální okolnosti dané věci. Žalobce poukazuje na to, že se správními orgány v řízení spolupracoval, vypovídal a nepopíral protiprávnost svého jednání. Jde o první podobné porušení předpisů ze strany žalobce, který projevil sebereflexi a v řízení deklaroval, že je připraven dobrovolně vycestovat a protiprávní stav tím napravit. Za adekvátní by žalobce pokládal dobu vyhoštění v délce jeden rok.
11. Soud upozorňuje, že při stanovení doby vyhoštění se uplatní správní uvážení žalované, jehož soudní přezkum má limity. *„V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). Obecně se k rozsahu soudního přezkumu správního uvážení vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, v němž uvedl: *„Správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážením správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“* Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.
12. Soud musí v první řadě konstatovat, že správní orgány při stanovení dvouleté doby vyhoštění nevybočily ze zákonem stanovených mezí, neboť § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců umožňuje vyhostit cizince až na pět let. Správní orgán I. stupně i žalovaná zvolenou délku doby vyhoštění ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily (srov. rekapitulaci jejich závěrů v bodech 6 a 7 tohoto rozsudku). Jejich závěry jsou logické a koherentní, založené na skutkových zjištěních opírajících se o relevantní podklady obsažené ve správním spise. Zvolené řešení zjevně nevybočuje z mezí správního uvážení, přičemž v něm soud neshledává ani znaky svévole, diskriminace či porušení principu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

rovnosti. Nad rámec toho již soudu nepřísluší závěry správních orgánů hodnotit z hlediska vhodnosti zvoleného řešení. Stanovení dvouleté doby vyhoštění v napadeném rozhodnutí ani se zřetelem k žalobcem uváděným individuálním okolnostem dané věci nevybočuje z mezí přiměřenosti.

13. Žalobce své přesvědčení o tom, že doba vyhoštění byla v jeho případě stanovena jako nepřiměřeně dlouhá, podložil odkazem na individuální okolnosti, které však dle názoru soudu nečiní jeho případ natolik specifickým, že by stanovení dvouleté doby vyhoštění představovalo nezákonný postup vybočující z mezí správního uvážení. Správní orgány musí vždy s ohledem na § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly, jinými slovy jsou do značné míry vázány svou správní praxí. Žalobce však netvrdil (tím méně, aby to doložil), že by se v jeho případě správní orgány od zavedené praxe odchýlily. Soud oproti tomu konstatuje, že ačkoli z povahy věci nemůže mít zcela komplexní přehled o správní praxi správního orgánu I. stupně potažmo žalované (je totiž obeznámen pouze s těmi rozhodnutími, jejichž adresáti podávají správní žalobu), z úřední činnosti je mu známo, že doba vyhoštění v délce 1 roku se obvykle stanoví v případech cizinců, kteří na území České republiky pobývají nebo pracují bez příslušných povolení i pouhých několik týdnů či měsíců. Jen z poslední doby soud z věcí u něj vedených, v nichž byla cizinci stanovena doba vyhoštění na 1 rok, pro ilustraci uvádí, že ve věci vedené pod sp. zn. 45 A 2/2021 k tomu došlo v reakci na 3 týdny nelegálního pobytu a 4 měsíce nelegálního výkonu práce, ve věci vedené pod sp. zn. 46 A 3/2021 v reakci na necelých 6 měsíců nelegálního pobytu a ve věci vedené pod sp. zn. 57 A 1/2021 v reakci na 6 týdnů nelegálního výkonu práce. V tomto světle se soudu dvouletá doba vyhoštění stanovená žalobci, který na území České republiky nelegálně pobýval a pracoval bezmála jeden rok, nejeví jako zjevně nepřiměřená či diskriminační.
14. Soud také nemá za to, že by byla doba vyhoštění stanovena v rozporu § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž – v rozporu s přesvědčením žalobce – neobsahuje požadavek na to, aby bylo každé rozhodnutí vydané podle tohoto zákona ve všech svých aspektech přiměřené v obecném smyslu tohoto slova, nýbrž povinnost správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí pro cizince, tedy zpravidla do jeho soukromého a rodinného života. Této povinnosti správní orgány obou stupňů dostaly. Ostatně žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil nic o tom, že by prvostupňové či napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (ač bylo uvedení takových skutečností – existují-li – jeho povinností vyplývající z § 174 odst. 1 poslední věty zákona o pobytu cizinců). Žalobcův soukromý a rodinný život se naopak podle jeho tvrzení odehrává výlučně v Uzbekistánu, kde žije celá jeho rodina. Neuvedl nic o tom, že by měl v České republice jakékoli vazby (resp. to na výslovný dotaz správního orgánu výslovně popřel).
15. Soud uzavírá, že v rámci možností, které ve vztahu k rozhodnutí založenému na správním uvážení má, neshledal, že by doba vyhoštění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá. Námitka je nedůvodná.
16. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. května 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce